

Paștele

Sabat după-amiază, 26 iulie

De memorat:

„Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele»” Exodul 12:26,27.

A zecea și ultima plagă este pe cale să cadă. Se dă ultimul avertisment; decizia finală trebuie luată. Este cu adevărat o chestiune de viață și de moarte. Nu este în joc doar viața unui individ, ci prosperitatea familiei lor și a întregii națiuni. Faraonul și oamenii lui vor fi responsabili pentru soarta multora, fie pentru viață, fie pentru moarte. Atitudinea faraonului față de viul Dumnezeu al lui Israel va determina nu doar viitorul său, ci și pe cel al națiunii sale.

Cum ne simțim și ce facem atunci când gravitatea împrejurărilor ne apasă și trebuie să alegem pasul și direcția următoare, să facem o alegere cu impact major asupra vieții multora, nu doar a noastre? Dumnezeu este doritor să ne dea înțelepciune, înțelegere și putere să facem ce este bine (1 Corinteni 1:30; Filipeni 2:13).

Problema este că, în încăpățânarea noastră, nu vrem întotdeauna să facem binele. Îl știm, dar refuzăm să îl facem. În cartea Exodul, refuzul unui singur om de a se supune lui Dumnezeu, chiar și în fața unor dovezi copleșitoare, a adus tragedie asupra multora și asupra lui însuși, lucru care se întâmplă adesea.

Duminică, 27 iulie

Încă o plagă

Profetul Amos declară că „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorocii” (Amos 3:7) și, prin pro rocul Moise, i-a descoperit faraonului ce avea să urmeze. Acestuia din urmă i-a fost dat cel mai solemn avertisment. Va exista o judecată dreaptă asupra mândriei, exploatării, violenței și idolatriei, toate declanșând aceste calamități asupra Egiptului.

1. Ce avertisment a transmis Dumnezeu, în Exodul 11:1-10, înainte de a executa judecata asupra Egiptului?

Exodul 11:1-10

- ¹ Domnul a zis lui Moise: „Voi mai aduce o urgie asupra lui faraon și asupra Egiptului. După aceea vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va izgoni de aici.
- ² Vorbește cu poporul, ca atunci fiecare să ceară de la vecinul său și fiecare de la vecina ei, vase de argint și vase de aur.”
- ³ Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor. Chiar Moise era foarte bine văzut în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui faraon și înaintea poporului.
- ⁴ Moise a zis: „Așa vorbește Domnul: „Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt; și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei care stă la râșniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor.
- ⁶ În toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi.
- ⁷ Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între egipteni și Israel.”
- ⁸ Atunci toți acești slujitori ai tăi se vor coborî la mine și se vor închina până la pământ înaintea mea, zicând: „Ieși, tu și tot poporul care te urmează!” După aceea, voi ieși.” Moise a ieșit de la faraon, aprins de mânie.
- ⁹ Domnul a zis lui Moise: „Faraon n-are s-asculte de voi, pentru ca să se înmulțească minunile Mele în țara Egiptului.”
- ¹⁰ Moise și Aaron au făcut toate aceste minuni înaintea lui faraon; Domnul a împietrit inima lui faraon, și faraon n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece din țara lui.

Dumnezeu i-a dat Egiptului timp – trei zile de întuneric (Exodul 10:22,23) – să se gândească la evenimentele recente și la semnificația lor. De asemenea, El a transmis ultima avertizare explicită, ultima șansă a oamenilor de a face ce trebuie. Dar Exodul 11:8 spune că Moise „a ieșit de la Faraon aprins de mânie”. De ce ar ieși Moise aprins de mânie? Cel mai probabil pentru că știe că tragedia, cea de-a zecea plagă, va lovi o mulțime de oameni nevinovați – totul din cauza împietririi inimii faraonului.

De asemenea, numărul 10 este important în simbolismul biblic. Zece reprezintă plenitudinea sau desăvârșirea. (Gândește-te la Cele Zece Porunci ca la o revelație completă a legii morale divine.) Cele zece plăgi egiptene indică expresia deplină a dreptății și pedepsei lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Judecătorul și El este împotriva mândriei, nedrep tății, discriminării, aroganței, exploatării, cruzimii și egoismului. Este de partea celor suferinzi, a celor abuzați, a celor maltratați și a celor persecutați. Dumnezeu va face dreptate, care este, de fapt, o altă expresie a iubirii Sale. (Vezi Psalmii 2:12; 33:5; 85:11; 89:14; 101:1; Isaia 16:5; Ieremia 9:24.)

Și noi ar trebui să facem tot ce ne stă în putință pentru a fi iubitori și corecți. Cu toate acestea, putem cădea cu ușurință într-o extremă sau în alta. Din „dragoste” închidem ochii la nedreptăți, la lucruri care trebuie corectate. Sau putem să aplicăm cu răceală dreptatea, ca și cum ar fi ceva făcut din oțel. Niciuna dintre cele două extreme nu este corectă. Idealul este, în schimb, acesta: „Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8).

Dacă nu putem obține echilibrul perfect (și chiar nu putem), de ce este mai bine să greșim dând dovadă de mai multă milă decât de dreptate? Sau nu este mai bine?

Luni, 28 iulie

Paștele

2. Ce instrucțiuni specifice le dă Dumnezeu lui Moise și lui Aaron în Exodul 12:1-20, înainte ca poporul Israel să părăsească Egiptul?

Exodul 12:1-20

- ¹ Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului:
- ² „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului.
- ³ Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă.
- ⁴ Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta.
- ⁵ Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied.
- ⁶ Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara.
- ⁷ Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.

- ⁸ Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare.
- ⁹ Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele.
- ¹⁰ Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineța; și, dacă va rămâne ceva din el pe a doua zi dimineța, să-l ardeți în foc.
- ¹¹ Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci este paștile Domnului.
- ¹² În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului, Eu, Domnul.
- ¹³ Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.
- ¹⁴ Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.
- ¹⁵ Timp de șapte zile veți mânca azime. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită, din ziua întâi până în ziua a șaptea, va fi nimicit din Israel.
- ¹⁶ În ziua dintâi veți avea o adunare de sărbătoare sfântă; și în ziua a șaptea veți avea o adunare de sărbătoare sfântă. Să nu faceți nicio muncă în zilele acelea; veți putea numai să pregătiți mâncarea fiecărui ins.
- ¹⁷ Să țineți sărbătoarea Azimelor, căci chiar în ziua aceea voi scoate oștile voastre din țara Egiptului; să țineți ziua aceea ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.
- ¹⁸ În luna întâi, din a paisprezecea zi a lunii, seara, să mâncați azime, până în seara zilei a douăzeci și una a lunii.
- ¹⁹ Timp de șapte zile, să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinaș.
- ²⁰ Să nu mâncați pâine dospită; ci, în toate locuințele voastre, să mâncați azime.”

Ne-am aștepta ca Dumnezeu să-i învețe pe Moise și pe Aaron cum să organizeze plecarea din Egipt: cum să pregătească ieșirea, în specii al pentru bătrâni, mame cu copii mici, animale și așa mai departe. În schimb, instrucțiunile date de Dumnezeu sunt surprinzătoare: le spune cum să sărbătorească Paștele. Cu alte cuvinte, accentul este pus pe închinarea la Domnul, care urma să îi răscumpere. Celelalte lucruri aveau să urmeze la momentul potrivit.

Fiecare familie trebuia să pregătească un miel, fără să risipească ni mic. Fiecare trebuia să își mănânce porția, iar dacă familia nu putea consuma întregul miel, trebuia să îl împartă cu o altă familie.

3. Potrivit celor afirmate în Exodul 12:13,14, ce avea să facă Domnul pentru ei atunci când avea să vină ultima nenorocire? Ce simbolizează toate acestea?

Exodul 12:13,14

¹³ Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.

¹⁴ Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.

Exodul urma să fie sărbătorit în mod regulat în fiecare an, nu doar ca o celebrare a unei intervenții trecute a lui Dumnezeu pentru strămoși, ci și ca o actualizare a intervenției divine de eliberare pentru fiecare generație prezentă. Aceasta trebuia să fie o experiență nouă pentru fie care generație.

Versetele 12 și 13 explică semnificația Paștelui: judecata divină a dis trugerii va „trecepeste” israeliți, astfel ei trebuiau să comemoreze Paștele. În limba engleză, acest cuvânt, Passover/Paște, este o combinație de cu vinte: „a trece” (pass) și „peste” (over), deoarece distrugerea „a trecut peste” casele israelite ai căror stâlpi de ușă fuseseră marcați cu sângele mielului, semnul vieții și al salvării. În ebraică, termenul pentru Paște este Pesach, de la un verb care înseamnă „a trece peste”.

Sărbătoarea Paștelui trebuia să-i reamintească fiecărui israelit de faptele mărețe și pline de har ale lui Dumnezeu în favoarea poporului Său. Această sărbătoare a contribuit la consolidarea identității naționale evreiești și la întărirea convingerilor religioase.

De ce este atât de important să îți amintești întotdeauna binele pe care Dum nezeu ți l-a făcut în trecut și să ai încredere că El îți va face bine și în viitor?

Marți, 29 iulie

Pesach

4 Potrivit celor exprimate în Exodul 12:17-23, ce rol joacă sângele în celebrarea acestei noi sărbători?

Exodul 12:17-23

- ¹⁷ Să Țineți sărbătoarea Azimelor, căci chiar în ziua aceea voi scoate oștile voastre din țara Egiptului; să Țineți ziua aceea ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.
- ¹⁸ În luna întâi, din a paisprezecea zi a lunii, seara, să mâncați azime, până în seara zilei a douăzeci și una a lunii.
- ¹⁹ Timp de șapte zile, să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinăș.
- ²⁰ Să nu mâncați pâine dospită; ci, în toate locuințele voastre, să mâncați azime.”
- ²¹ Moise a chemat pe toți bătrânii lui Israel și le-a zis: „Duceți-vă de luați un miel pentru familiile voastre și înjunghiați Paștile.
- ²² Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l înmuiati în sângele din strachină și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața.
- ²³ Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.

Sângele animalului sacrificat este un element-cheie la această sărbătoare. Cei care luau parte la ea puseseră sângele mielului sacrificat pe tocul ușii casei lor. În acest fel își demonstau credința în Dumnezeu, având convingerea că El avea să îi scape de ceea ce aveau să înfrunte aceia neacoperiți de sânge. Ce expresie elocventă a Evangheliei!

Mielul de Paște trebuia să fie fără cusur, deoarece făcea trimitere la Isus Hristos, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Sângele animalului juca un rol crucial: simboliza protecția și era semnul vieții într-o perioadă a morții. „Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului” (Exodul 12:13).

Întreaga Evanghelie era asociată cu sărbătorirea Paștelui, pentru că făcea trimitere nu doar la eliberarea din sclavie și intrarea în Țara Promisă, ci și la jertfa lui Isus Hristos pentru păcatele noastre și la meritele Sale aplicate tuturor celor care sunt acoperiți de sângele Său.

Secole mai târziu, privind retrospectiv la această sărbătoare, Pavel a scris: „Îndepărtați drojdia cea veche, ca să fiți un aluat nou, cum și sunteți, fără drojdie,

căci mielul nostru de Paște a fost jertfit, și anume Hristos” (1 Corinteni 5:7, EDCR).

Drojdia sau plămădeala (cantitate mică de aluat dospit) era folosită la prepararea diferitelor tipuri de aluat. Este menționată pentru prima dată în Biblie în legătură cu prepararea azimelor, în ajunul plecării israeliților din Egipt. Drojdia/plămădeala trebuia eliminată cu totul din casele lor (Exodul 12:8,15-20; 13:3-7). În acest context deosebit, drojdia/ plămădeala era un simbol al păcatului (1 Corinteni 5:6-8); prin urmare, nu trebuia folosită în timpul Paștelui timp de o săptămână.

Azimele/pâinea nedospită constituie un simbol al lui Mesia, Cel fără păcat, care a învins toate ispitele și Și-a dat viața pentru noi (Ioan 1:29; 1 Corinteni 5:7; Evrei 4:15). Un „mănunchi de isop”, care era înmuiat în sânge, simboliza harul curățător al lui Dumnezeu (Psalmii 51:7). Pe scurt, pe toată durata Pesach-ului, se revelează lucrarea de răscumpărare realizată de Domnul Isus.

Ce îți spune despre gravitatea păcatului faptul că a fost nevoie de sângele lui Isus, Dumnezeu Însuși, pentru a face ispășire pentru păcat?

Miercuri, 30 iulie

Predarea ștafetei

„Fiecare generație va lauda lucrările Tale și va vesti faptele Tale mărețe” (Psalmii 145:4, NTR). Psalmistul afirmă aici că și copiii Îl pot cunoaște pe Dumnezeu și grija Lui iubitoare. Familiile ar trebui să vorbească despre Dumnezeu, despre faptele Sale minunate și despre învățăturile Sale, cu scopul de a transmite cunoștințele biblice unei alte generații.

5. Ce observație importantă găsim în Exodul 12:24-28?

Exodul 12:24-28

²⁴ Să păziți lucrul acesta ca o lege pentru voi și pentru copiii voștri în veac.

²⁵ Când veți intra în țara pe care v-o va da Domnul, după făgăduința Lui, să țineți acest obicei sfânt.

²⁶ Și când vă vor întreba copiii voștri: „Ce înseamnă obiceiul acesta?”

²⁷ să răspundeți: „Este jertfa de Paști în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre.” Poporul s-a plecat și s-a închinat până la pământ.

²⁸ Și copiii lui Israel au plecat și au făcut cum poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron; așa au făcut.

Părinții erau primii învățători din Israel și trebuiau să le povestească copiilor lor istoria exodului. Aceasta nu trebuia să fie povestită doar ca un eveniment istoric trecut, ci să fie prezentată ca propria lor experiență, chiar dacă se întâmplase cu mult timp în urmă. Prin această sărbătoare, israeliții trebuiau să se identifice cu strămoșii lor, iar istoria urma să fie re trăită și actualizată. În cartea Exodul se subliniază de două ori modul în care părinții trebuie să răspundă la întrebările copiilor lor cu privire la Paște (vezi Deuteronomul 6:6-8 și Exodul 13:14-16).

Merită observat că israeliții se aflau încă în Egipt când li s-a spus să sărbătorească eliberarea lor din Egipt. Întreaga sărbătoare era, așadar, un act de credință. După ce a primit indicațiile, „poporul s-a plecat și s-a închinat” (Exodul 12:27) Răscumpărătorului său, după care au urmat instrucțiunile pentru Paște.

În cartea Deuteronomul, israeliților li se reamintește să își redea istoria în așa fel încât să o poată interioriza, ca și când ar fi propria lor experiență. A se observa tonul colectiv al acestei relatări, precum și accentul pus pe experiența prezentă: „Tatăl meu era un arameu pribeag, gata să piară; s-a coborât în Egipt cu puțini înși și s-a așezat acolo pentru o vreme. Acolo, a ajuns un neam mare, puternic și mare la număr. Egiptenii ne-au chinuit, ne-au asuprit și ne-au supus la grea robie. Noi am strigat către Domnul Dumnezeu părinților noștri. Domnul ne-a auzit glasul și a văzut asuprirea, chinurile și necazurile noastre. Și Domnul ne-a scos din Egipt, cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni. El ne-a adus în locul acesta și ne-a dat țara aceasta, țară în care curge lapte și miere” (Deuteronomul 26:5-9).

De asemenea, faptul că le povesteau copiilor lor în mod repetat istoria Paștelui (sau orice eveniment din istoria sacră) avea să îi ajute foarte mult pe părinți să-și amintească ce a făcut Dumnezeu pentru ei și pentru popor. Povestirea era la fel de benefică pentru vorbitor ca și pentru ascultători.

Joi, 31 iulie

Judecata divină

6. Citește în Exodul 12:29,30 cum i-a lovit Dumnezeu pe primii născuți din Egipt. De ce S-a concentrat Dumnezeu asupra acestora? Vezi și Evrei 11:28.

Exodul 12:29,30

²⁹ La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor.

³⁰ Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui, și toți egiptenii; și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort.

Evrei 11:28

²⁸ Prin credință a prăznuit el Paștile și a făcut stropirea sângelui, pentru ca nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei.

Ultima plagă egipteană a căzut asupra primilor născuți. A fost o ju decată divină asupra tuturor zeilor Egiptului și asupra tuturor familiilor care se închinau acestor dumnezei falși, care erau idoli fără valoare ce reflectau pasiunile, dorințele și temerile oamenilor. După cum arăta seră urgiile anterioare, acești idoli erau incapabili să salveze poporul. Neputința lor era și mai evidentă acum, în timpul celei de-a zecea plăgi, care a abătut, de departe, cele mai aspre consecințe asupra egiptenilor.

„Pe tot întinsul vastului imperiu egiptean, mândria fiecărei case fu sese doborâtă. Strigătele și vaietele celor ce jeleau umpleau văzduhul. Împăratul și curtenii, cu fețele palide și cu mâinile și picioarele tremu rând, stăteau îngroziți în fața acestei orori copleșitoare” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 280). Faraonul reprezenta puterea supremă și zeitatea supremă a Egiptului, iar primul său născut de sex masculin era considerat fiu de zeu. Isis era o zeiță care proteja copiii; Heket era o zeiță care ajuta femeile la naștere; iar Min era un zeu al reproducerii. Pe lângă aceștia, existau mai mulți zei egipteni ai fertilității. Toți acești zei erau neputincioși în comparație cu Domnul cel viu. Moise spune: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? / Cine este ca Tine minunat în sfințenie, / Bogat în fapte de laudă / Și făcător de minuni?” (Exodul 15:11). Ietro a mărturisit mai târziu: „Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii, căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei” (Exodul 18:11).

Conform capitolului 1 din Exodul, egiptenii uciseseră nou-născuții de sex masculin din poporul Israel, la porunca faraonului, pentru a reduce puterea israeliților, a-i supune și a-i umili. Acum, pedeapsa lui Dumnezeu îi lovește pe întâii născuți de sex masculin ai Egiptului. Ce seamănă oamenii, aceea culeg. Deciziile noastre și comportamentul nostru efectiv au consecințe. Iar adevărul dureros, de care am avut parte cu toții, este că nu doar noi suferim de pe urma consecințelor acțiunilor noastre greșite. Și alții, uneori mulți alții, chiar și nevinovați, suferă, de asemenea. Aceasta este natura păcatului.

Cum ai avut tu de suferit din cauza păcatelor altora? Sau în ce fel au suferit alții din cauza păcatelor tale? Care este singura noastră speranță?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 24

„Paștele trebuia să fie atât un act comemorativ, cât și un act simbolic privind viitorul, care să indice nu doar un act din trecut, eliberarea din Egipt, ci și unul din viitor, marea eliberare pe care Isus Hristos avea s-o aducă la îndeplinire prin eliberarea poporului Său din sclavia păcatului. Mielul de jertfă Îl reprezintă pe «Mielul lui Dumnezeu», în care conștă unica noastră speranță la mântuire. Apostolul spune: «Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit» (1 Corinteni 5:7). Nu era de ajuns ca mielul pascal să fie junghiat, ci sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii; prin urmare este nevoie ca meritele sângelui lui Hristos să fie aplicate sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru fiecare dintre noi, în mod individual. Noi trebuie să ne însușim meritele jertfei ispășitoare» (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 277).

Până în ziua de astăzi, familiile de evrei practice din întreaga lume sărbătoresc Paștele, Pesachul. Ele organizează ceea ce numesc „Sederul pascal” („Seder” înseamnă „ceremonie/rânduială”), în timpul căruia povestesc exodul și apoi se bucură de o masă specială în familie. Este uimitor faptul că acest lucru a fost păstrat, literalmente, din timpul exodului! Doar Sabatul celebrat în ziua a șaptea, pe care evreii practicanți îl respectă, datează de mai de mult timp.

Zilnic: Leviticul 5 – 11; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 31

1. Ce trebuia să facă cel ce a înșelat Sfântul Locaș?
2. A cui trebuia să fie pielea animalelor pentru vină și carnea coaptă, de pe grătar sau în tigaie?
3. Cine purta cununa împărătească sfântă?
4. Unde scrie că melcul este necurat?
5. Care este cea mai mare cinste pe care o poate avea un om?